

и братята, и сестритѣ. Това е благословение за дома ѝ. Не го ли обичатъ, избѣгва ли тя съ него, има нѣщо лошо въ него. И за онази мома, която жертвува любовта на майка си за своя възлюбенъ, казватъ: „Идеалъ има тази мома!“ Идеалъ има! Не, не, въ свѣта има само единъ идеалъ, и той е Богъ. Мома, която напуска майка си, ще напусне и мъжа си. Коя е сигурността, че този, за когото ти жертвувашъ живота си, те обича? „Ами той ми говори сладки думи!“ Не, не, свѣтътъ отъ сладки думи умира. „Ами очитѣ му свѣтятъ. Той ме пригръща и цѣлува“. Ами, че кой не пригръща и цѣлува? И Христа обичаха, но послѣ Му забиха гвоздеи, разпнаха Го, а слѣдъ туй плачатъ, сълзи проливатъ за Него. Да, плачатъ за гвоздеитѣ на Христа, но като излѣзатъ вънъ на пята и срещнатъ нѣкого съ гвоздеи на ржцѣтъ, казватъ: „Е, такава му е сѣдбата“ — и си отминаватъ. Това, което ви говоря е лично за васъ, отнася се до всѣкиго едного. Има единъ личенъ въпросъ, съ който ние трѣбва да се справимъ. Той е най-важниятъ. И най-благородниятъ, най-възвишенитѣ нѣща въ свѣта не растятъ при споръ. Тамъ, дѣто има споръ, Истината никога не може да излѣзе. Въ миръ и спокойствие расте и се развива Истината. Въ миръ и любовъ расте Истината. Щомъ дойде Любовта, вие ще имате довѣрие въ менъ, и азъ въ васъ, и ние ще можемъ да се разговаряме, да се разбираме. Щомъ влѣзе най-малкото съмнѣние, тѣзи отношения между насъ не могатъ да съществуватъ. Нѣма въ свѣта нищо скрито-покрито!

Щомъ Христосъ видѣ болниятъ човѣкъ, той му вдѣхна довѣрие, погледна го въ очитѣ и го запита: „Искашъ ли да оздравѣешъ?“ — Искамъ, Господи! Като го погледна въ очитѣ, Христосъ си каза: „не съмъ видѣлъ такива очі!“

Благословение е за насъ да срещнемъ Господа, и да ни проговори, но не външно да Го срещнемъ. Пазете се отъ това заблуждение! Не търсете Господа външно! Пакъ ви казвамъ: Божественото носи свѣтлина за ума и топлина за сърцето; знание за ума и любовъ за сърцето. Божественото носи още и свобода, но тази свобода не е обоснована на насилието, тя не е обоснована и на